

BOROWY (4) ai

Oba o jasne.

sg m I borowym (1). ◇ f A borową (1). ◇ pl N m pers borowi (1). ◇ A subst borow(e) (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Przymiotnik od „bor”; w borze rosnący, do boru należący (4) :

Przysłowie: Idem autem significat floccifacere aliquem, Zą mało łobie wázić/ Zą borową łzyfzkę kogomieć. Mącz 131a; Niebiełka Gołpodyni nie chce towarzysfzki/ A nie łtoią iey gniewy zą borowe Szyłki. Prot C3.

Wyrażenie: »dział borowy«: Zagozdzie, ktore miało bycz na poly, to mi panowie zakrili działem Borowym ZapWar 1551 nr 2684.

a. *W bartnictwie (1) :*

Zestawienie: »praktyk borowy« = osoba pracująca w wydzielonej dla bartników części lasu, tzw. borze; ławnik w sądzie bartnym: Więć też płzczelne złodzieyfstwo/ y miodowych dźieni Wydźieranie/ náfz bártnik łwiętokrayctwem mieni. [...] Y ogniem też to karzą praktycy borowi; Iák bywaią karáni łwiętokraycy owi. KlonWor 11.

KN